

[Erling Dinesen.]

markedet er et meget broget og et meget omfattende område. Arbejdsforholdene for arbejdere og funktionærer varierer meget stærkt fra det ene faglige område til det andet, og derfor bør vi efter min opfattelse nå frem til en ordning, som i højere grad tager hensyn til forholdene på den enkelte arbejdsplads og i den respektive branche eller industri. Hertil kommer så det allervigtigste for mig at se, nemlig at sammenkædninger i realiteten kan gøre forhandlings- og aktionsretten helt eller delvis illusorisk; derfor mener jeg altså, det er vigtigt, at der sker ændringer i loven på dette punkt.

Jeg skal ikke sige mere om afstemningsreglerne; de er udførligt omtalt i bemærkningerne til lovforslaget. Derimod vil jeg gerne gøre et par enkelte bemærkninger til de synspunkter, som har været fremme vedrørende forligsinstitutionens adgang til at udsætte truende arbejdsstandsninger. Også her er der jo en sammenhæng imellem sammenkædning og udsættelsesret. Det gælder ikke mindst bestemmelserne i lovens § 4, stk. 5, som giver mulighed for en yderligere udsættelse ud over den første gang, man har ret til at udsætte, på 2 uger, og det er jo ikke alene, når det drejer sig om arbejdsstandsninger, der vil ramme de livsvigtige samfundsinstitutioner og andet tilsvarende; kravet om udsættelse kan også stilles på mindre vigtige områder, såfremt det i den enkelte situation skønnes påkrævet af forligsinstitutionen. Vi har altså den opfattelse, at denne bestemmelse bør strammes ganske betydeligt, både fordi den indeholder muligheder for, at forhandlingerne unødigt trækkes i langdrag, og fordi vi skønner, at der ikke er noget samfundsmæssigt behov for den.

Dernæst er der spørgsmålet om overenskomsternes ikrafttræden, hvor vi ønsker, at der i loven fastsættes regler, som sikrer, at nye overenskomster får gyldighed fra de gamle overenskomsters udløbsdato. Heroverfor kan man jo nok sige, som det har været anført under debatten, at det er et rent forhandlingsspørgsmål, og jeg vil da heller ikke helt afvise, at det kan være et forhandlingsspørgsmål. Men når forholdet er det, at erfaringen viser, at forhandlingerne kan trække ud i det uendelige og langt ud

over f. eks. den 1. marts — hvis det er udløbsdagen — og arbejdsgiveren har en økonomisk interesse i at komme til at betale de højere lønninger så sent som muligt, og når forligsinstitutionen kan udsætte varslede konflikter i henhold til loven, så må det være rimeligt, synes jeg, at få sikret lovmæssig ret til efterbetaling på samme måde, som det jo sker for tjenestemændene og i øvrigt for titusinder af funktionærer her i landet. Men jeg forstår, at man i alle tilfælde er villig til at behandle forslaget i et udvalg, og så kan vi jo kigge nærmere på problemerne dér.

Arbejdsministeren (*Lauge Dahlggaard*):

Der er en af de enkeltheder, der har været fremdraget under debatten her, som jeg synes jeg godt vil gøre en enkelt kommentar til. Det er spørgsmålet om sammenkædningsreglerne, som der jo fra mange sider, sidst nu også fra hr. Erling Dinesens side, er sagt ting om, som tyder på, at man ikke bryder sig særlig meget om dem i den skikkelse, de har i øjeblikket.

Disse sammenkædningsregler er jo ikke nogen helt tilfældig opfindelse. De er oprindelig resultatet af arbejdet i et udvalg, som i 1934 havde den daværende statsminister Stauning til formand. De har siden ofte været genstand for kritik, ofte været genstand for omvurdering, men resultatet er blevet, at man har bevaret dem stort set i den skikkelse, hvori de blev gennemført i 1934. Det hænger jo sammen med, at disse regler har deres baggrund i en række forhold, som medfører en rent faktisk sammenkædning af begivenheder i de forskellige dele af arbejdsmarkedet.

Jeg nævner det forhold, at arbejdsstandsning på nogle områder oftest umuliggør arbejdets fortsættelse inden for andre områder. Det er nok ikke muligt at opdele vort erhvervsliv i områder, der ikke er indbyrdes afhængige af hinanden. Forsøg er blevet gjort, men forsøgene har ikke været vellykkede. Jeg nævner det forhold, at rettigheder f. eks. med hensyn til arbejdstid og ferie, som måtte opnås inden for et område, tillægges vægt i argumentationen for at opnå samme rettigheder inden for andre arbejdsområder. Jeg nævner, at adgangen til sympatiaktioner og adgangen til at yde økono-